

Balıkesir de Bir Kadın 6

– çitlembik · 12 Ocak 2025

BALIKESİR'DE BİR KADIN 6

Aylardır düşünme eyleminden ileri gidemediğim zamanları bir kenara bırakıp yeniden selamlaşıyorum kalemimle. Nasıl da özlemişiz, hasbihal etmeyi...

Ozanların ozanı Âşık Veysel'in bir sözünden feyiz almışımdır. "Dost dost diye nicesine sarıldım. Benim sadık yârim kara topraktır."

Sadık dostun ne kadar zor bulunduğu aşikâr.

Ayrıca Fethi Gemuhluoğlu da "İnsan fikre dost olunca tarihe, coğrafyaya, ormana da dost olur, ağaca da dost olur," diyor.

Bilincinde olduğum şu ki

kalemimle kurmuş olduğum dostluğun bazı kuralları var. Yetersiz gelme endişesiyle karalar bağladığım gerçeğini görmezden gelemiyorum.

Balıkesir'in en eski yerleşim yerlerinden biri olan Aygören mahallesini güzergah olarak belirledim. Her zaman yaptığım gezilerden farklı olacak hissiyatındayım.

Adeta eteklerim zil çalmaya başladı. Çantamı son bir kez daha kontrol ediyorum. Olmazsa olmazım suyum, kâğıt ve ıslak mendilim, kahve tonlarında rujum, el kremim ayrıca son okuduğum kitabım yerli yerinde. Hamallık etmekten

vazgeçemediğim gerçeğiyle yüzleşmekten öte gidemiyorum yine. Hiçbir zaman elimi kolumu sallayıp kelebekler gibi sekerek çıkamadım şu evimden.

Bir gece önce peşine düşme kararı aldığım tarihi çanın hikayesini uzun süreden beri ilgiyle takip ettiğim Mazideki Balıkesir gurubundaki bir paylaşımdan öğreniyorum. Sayın Altuğ Oymak'ın arşivinden alınan "Çan yokuşu" diye anılan yerde çekilen bir fotoğraf karesi. Altına yapılan yorumlardan yola çıkarak çevreme yana yakıla Aygören mahallesinde bulunan yokuşu soruyorum. Her halükârda bir çözüme ulaşacağım derken aklıma iyi fikir geliyor. Bilse bilse Metin hocam bilir ve talebimi letafetle kabul ediyor.

Birgün önce randevulaştığımız değerli üstadı Toplu Taşıma Merkezine (TTM) yaklaşınca yeniden arıyorum. Rutinleri arasında olan ve günün büyük bir bölümünü geçirdiği çayhanede (Eskiden belediye otobüslerinin kalktığı yer) olduğunu söylüyor. Teklifini ilerleyen saatlerde yenilirse, bir yorgunluk çayına hayır diyemeyeceğimi belirtiyorum.

- O zaman Kuvai-yi Milliye Müzesinin önünde sizi bekliyor olacağım, diyor.

Gerçekten de zatıalileri sözüne sadıkmış. Ak saçları ve siyah çerçeveli gözlüğünün altında zeka fıskıran kahverengi gözlerine ilk defa görüyormuşçasına bakıyorum. (Haliyle yazar olmaya niyetli olan bendeniz onun her hâl ve hareketini pür dikkat izliyorum.) Efendime diyeyim saks mavisi pötikareli klasik pantolonuyla, siyah kabanı, deri iskarpin ayakkabıları ve kendisine ayrı bir hava katan mavi pamuklu fularıyla, kendine has bir tarz yaratmış.

Balıkesir'in çılgın ve ünlü yazarıyla, birlikte Aralık ayının bu puslu ve serin gününde, seyyah ruhumuzu doyurmaya niyetliyiz.

Her ikimiz de bilmemek ayıp değil öğrenmemek ayıp atasözünü düstur edinmişiz.

Yıllar önce ilgiyle gezdiğim müzeye bu sefer farklı bir amaçla gelmiş oluyorum. Yol arkadaşım ile en başta ana binaya giriyoruz lâkin hiç bir görevliye ulaşamıyoruz. Sonrasında iki ayrı yöne ayrılmaya karar veriyoruz. Ünlü yazarımız ek binaya doğru ben de bahçe kısmına yöneliyorum. Saat kulesini tam da ardına almış sesiz sedasız duran çanı görünce heyecanlanıyorum.

Yavaşça yaklaşıp dokunuyorum ve bir anda yüzeyinde gökkuşağını andıran renklerin arasından kabartmalı bir yazı beliriyor. Latince bir metin bu. Anlamını tam çözemesem de "Tempus fugit" (Zaman uçar) ifadesi açıkça görünüyor. Elimi yazının üzerine koyduğumda ani bir sıcaklık dalgası hissediyorum. Bu bir işaret olmalı!

Büyük bir heyecan ve şaşkınlık yaşasam da kendimi çabuk toparlıyorum.

Metin bey'e sesleniyorum. Aradığımız bu çan olabilir mi? Yanıma gelince bakın üstünde bir yazı var

diyecek oluyorum sonrasında ağzımı açmamla birlikte tekrar kapatmam bir oluyor. Gözlerimi oğuştursam da tüm dikkatimi toplayıp tekrar baksam da faydasız. Çok üzerinde durmama kararıyla içimdeki korku yerini o masum çocuğun sevinışine bırakıyor. Tabii ki bu tarihi ve mutlu anı fotoğraflarla belgeliyoruz.

Kendi memleketimi bir turist gibi gezmek git gide daha da hoşuma gidiyor. Elimde olan bilgilerle geldiğimiz nokta ise şimdilerde Karesi İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü (2019) olarak kullanılan tarihi bina. Bizim yola çıkış amacımız neydi? Tabii ki çanın akıbetini öğrenip bir de adıyla anılan yokuşu bulmak.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Ve içimden sadece şunu söylüyorum:
"Geçmiş anlamadan, şimdiki kavrayamazsın. Hikayeleri çözmeden geleceği inşa edemezsin."

- Buraya kadar gelmişken bu tarihi binaya haksızlık yapmak istemem, diyorum.
Metin hocamın sessiz kalması seçim senin demenin en sade ve anlaşılır yolu. Bu binanın tarihçesini başka yazımda ele almayı planlayıp bugünkü hedefime kilitlenmeye karar veriyorum.

Eskiden Hacı İlbey ilkokulu olan tarihi binayı sırtımızı verip yokuş yukarı yürümeye devam ediyoruz. Kendimizi şaşkın ördeklere benzetmem sanırım hiç abartılı olmaz.

Farklı yaşlarda üç kadın görüyoruz inançları gereği başları kapalı, gayet sade olan elbiselerini koyu renklerde seçmişler. Sanıyorum kollarına taktıkları çantalarda da göz nuru el emeği işleri var... Selam verip ve burada bulunma nedenimizi kısaca izah ediyoruz. "Sora sora Bağdat bulunmuş," derdi annem. Meğerse biz çan yokuşundaymışız. Kırk iki yıldır Aygörende yaşayan Şadiye ablaya güne gidiyorlarmış ve bilse bilse o bilirmiş çanın bulunduğu yeri.

Şadiye abla eflatunlu yemenisiyle güleç yüzüyle karşıladı bizi. Tam biz konuşurken yaşına göre baya dinç olan yuvarlak yüzü kırçillı mantosu ve açık renk eşarbiyle Fikriye teyze çıkıp geliverdi. (Dokunmayı pek sevdiği her halinden anlaşılıyordu, galiba benim ona olduğu gibi onun da bana kanı kaynadı.) Meğerse yuvarlak yüzlü teyzem bu mahallede altmış iki senedir yaşıyormuş.

Kısa sürede ahbab olduğumuz Kuvai-yi Milliye ruhu taşıyan bu tatlı kadınlardan tatmin edici bilgiler alıyoruz. Memleketimizin belirgin olan özelliği yardımsever ve içten insanlarıdır. Tanıştığımız bu çalışkan ve cabbar kadınlar gelecek nesiller için çok endişeli. Gençler tarihimizi araştırsın diye binbir duada ve dilekte bulunuyorlar...

Tökezleyen ülkemizin dejenere olmuş gençlerini düşünen kaç kişi kaldı şunun şurasında...

Birbirine kur yapan kumruların pır diye uçuşunu ve bir yandan da köşe kapmaca oynayan iki tekir

kedinin sevimli hallerini izlemliyorum. Metin Hoca

Aygören'nin rampalı yollarında duraksıyor ve arası çok geçmemişken cebinden çıkardığı çakmakla sigarasını yakıyor. Tütün tiryakiliği yüzünden olmalı göğsündeki bu hırıltılar ve derin derin soluk alıp vermeler.

Çanın bulunduğu alandayız, emin olmamakla birlikte hemfikir olduğumuz düşünce burada küçük bir (Şapel) ibadet yeri olduğu. Bulunduğu alana yirmi yıldır yapımı süren sanattan ve o eski evlerin ince işçiliğinden uzak içinize soğuk rüzgârlar estiren binalardan biri kondurulmuş.

Öğrendiklerimi hazmetmeye çalışırken ayağını sürüyerek giden yaşlıca bir teyzeyi fark ettim. Komşu ziyareti için tam kapıyı çalarken yetişiyorum. Kapı hemen açılıyor, mübalağa etmiyorum her ikisi de dünya tatlısı. Hürmetle selam verip hâl hatır soruyorum. Kimlensin diye soruyorlar ben tanış olmadığımızı sadece merak ettiğim bir soruya cevap aradığımı belirtiyorum. Bu arada ilgiyle bizi takip ediyor yol arkadaşım. Misafirlğe gelen teyze çipil çipil gözlerini kırıştırıp ve kırışıklarla dolu boynunu hüzünle büküp.

- Eskiden buralara yabancı insanlar gelir ve anlamadığımız farklı bir dille konuşurlardı, dedi...

Merakla daha da yanaştım yanına.

- Muhtemelen mubadele sırasında buralardan göçüp giden Rum ya da Ermeni asıllı kardeşlerimizdir, dedi benim şahsına münhasır iç sesim.

- Sessiz sedasız çanı ziyaret ederler ve öylece bırakıp giderlerdi.

Dudakları ince bir çizgiye dönen Metin hocanın gözlerine hücum eden gözyaşlarından biri yer çekimine yenilip yanaklarından kayıveriyor.

Ben ise boğazıma takılan koca bir yumruya rağmen zorla konuşup ikimiz adına teşekkür ediyorum. Yardımsever teyzelerimiz arkamızdan bay bay yaparak bizi gönderirken sarf ettiğim tüm çabalara yenik düşüyorum.

Arnavut kaldırımlı sokakta adımlarımı dikkat ederek atarken. İç sesim hâlâ "Kendine gel, bu bir hikâye bile olsa çözümü bulmak zorundasın," diyor. Elimdeki bilgilerle çevremi tarıyorum. Burası geçmişin ve şimdinin arasında bir köprü gibi...

Bir gök gürültüsü, her tarafı aydınlatan bir ışık patlaması onun ardından koyu bir karanlık ve birden bire kulaklarımda neşeli gülüşler yankılanıyor. Bulanık olan görüntü biraz daha netleşiyor. Eski zamanlarda tahta parçasının altına sabun sürüp yokuş aşağı kayan hayaletletlerin seslerini duyumsuyorum...

- Nasıl olabilir!

Yine takılmış bir plak gibi konuşan iç sesim meydana boş buldu.

Aramızda geçen konuşmalar biraz garip kaçsa da şu anda yaşadığım olayın yanında solda sıfır kalır.

Üç dört yaşlarında parmağını büyük bir iştahla emen, bir yandan da annesinin eteğine yapışıp çekiştiren mavi gözlü bıcırık donup kalıyor, beni görünce.

-Hadiii pasam hadiii islerim var

Eleni Hristiyanlığın en büyük üç ana mezhebinden biri olan Ortodoks cemaatine mensup.

Şehrin en önemli kişilerinden biri olan Peder (Pastör) ona doğru yaklaşıyor.

-Tanrı seni kutsasın kızım.

Kuzgun rengi saçları, doğurgan kalçaları ve ince beliyle tam bir Rum kadını, kocasının vefatıyla omuzlarında bulunan ağır yük daha da artmış...

Alexandros'a "Seni kerata seni" diye yaklaşıp sevgiyle başını okşayan, siyahlar içindeki oval yüzlü adamın kozasından yeni çıkan bakışları bana doğru çevriliyor.

- Nasilsiniz, diyerek laf atmaz mı...

Bu da yetmezmiş gibi,

Oh mon dieu diye, eteğini ayak bilekleri görünecek şekilde kaldırmış ve nefes nefese koşturup gelen Fransız dadiyla burun buruna geliveriyorum. Yanında çalıştığı pamuk tüccarıyla başı dertte. Yetmezmiş gibi, meğer gündüz vakti küfelik olmuş bir adam sırtarak geçiyor, çapkın bakışlarını üstümde dolaştırıyor. Duyduğuma göre eskiden uzak yol kaptanıymış.

Tedirgin oluyorum olmasına da hiç istifimi bozmuyorum. Birden, ister istemez ilğim başka yöne kayıyor, tırıs tırıs yağız atlarını sürüp giden iki zabitin arkası sıra baka kalıyorum. Sırmalı apoletleri, ışıldayan madalyaları ve heybetli duruşlarına hayran olmamak mümkün değil. Arkalarından selamete dediğimi hayal meyal anımsıyorum. Atlar uzaklaştıkça kişneyişleri de kulaklarımdan silinip gidiyor.

Bir an duraksıyorum ve zihnimi toparlamaya çalışıyorum.

Ya paranormal bir olaydı yaşadığım, belki de bir yanılsamadan ibarettir, ya da fazla okuduğum masalların beni içine çektiği bir halüsinasyon. Ama yine de zihnimde bir ışık yanıyor: Tarihi ve efsanevi olayların bir çözümü mutlaka vardır.

Sessizce bizi izleyen taş ev, Şadiye Abla'nın ve çipil gözlü teyzenin anlattıkları, o eski çan... Bir şeyleri

birbirine bağlamam gerekiyor. Eğer bu bir "zamanda sıçrama" ise belki de hikayelerin kesişim noktasında bir çözüm bulabilirim.

- Çiğdem Hanım anıt ve eserlerin Taşınmaz Kültür Varlıkları tarafından tescil olduğuna dair bilginiz var mı? diye soruyor Metin hocam. Kekelerim korkusuyla ve zoraki bir gülümsemeyle başımı öne ve arkaya hareket ettirerek tasdik ediyorum. İç sesim yine oldukça vesveseli, yoksa bütün bu olup bitenlere o da şahit olmuş olabilir mi diyor.

Sonra bakışlarımı çamlığa doğru çeviriyorum "Her şey görüldüğü gibi değildir. Eğer öyle olsaydı elimize aldığımız deniz suyu da mavi renkte olurdu." Ah George Orwell ah ne kadar da doğru söylemişsin, diyerek keskin çam kokularını eski bir anı gibi içime çekiyorum.

Mizah yönü oldukça gelişmiş olan yazarımızla görüyoruz ki restorasyonu bitenler kadar ayakta kalabilmek için sessizce sırasını bekleyen evler de var.

Bakıyorum da o yıkılmaya yüz tutmuş binalar sanki şikayetlenmek için yer arıyorlar, dokunsan ağlayacaklar sarsıla sarsıla. O ihtişamlı günlerini, ballandıra ballandıra anlatacaklar.

Terk edilmişlik ne acı bir kavram. İşte yine per perişan iki katlı bir ev...

- Birkaç kare fotoğraf çekilsek mi hocam diyorum.

- Ne parlak fikir derken yüzünde güller açıyor ve anlatmaya başlıyor, ünlü bakkalçı. Kapı önünde pozlar verirken bir yandan da tarihi binaların mimarisinde, kapılar önemli unsurlardan biridir diyerek bilgisini konuşturuyor.

"Bazen giriş hizmet ederler, bazen de geçişlere. Kapılar bir semboldür esasında. Açık bir kapı, hoşgeldiniz demektir. Kapılar, gelenleri karşılayan ve "tekrar bekleriz, yine gelin" dercesine uğurlayandır."

Bu arada bize ilgiyle bakıp

konuşmalarımıza kulak misafiri olan siyah bereli adam laf atmaya niyetleniyor ama biz ondan önce davranıp içtenlikle selam veriyoruz. Tabii ki soru bonbardımanına tutulacağından haberi yok pazarcılık yapan Ahmet Sabri Zafer Sözen'in.

İç sesim yine alıyor sazi eline

- Kikirdiyerek, (Amma da uzun ismi var aynı İspanyol asilzadelerinininki gibi "José Luis Carmona Hernández..." İnsan sınava girmeye kalksa kodlarken kutucuklar yetmeyecek. Ya da annesi ve babası o kırılmasın bu kırılmasın derken önerilen tüm isimleri koyuvermiş.)

Ciddi bir tavır takınarak ilk sorumu soruyorum. Meğerse önünde fotoğraflar çekildiğimiz ev Fransızca öğretmeni ve eskinin maarif müdürü şimdinin "Milli Eğitim Müdürü" Sabri Sözen'den yadigârmış... Yine el çırpıyorum çocuklar gibi, körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz diyorum mırıldanarak.

- Birşey mi buyurdunuz diyor ünlü yazarımız.

- Birşey yok diyerek geçiştiriyorum

- Bu evi arkadaşlarının teşviğiyle 1930 yılında alıyor.
Dedem hemen oturulacak hale getirmek için kolları sıvıyor.
Bizim evin ilk sahibi mübadele öncesinde Rum bir papazmış.

Siyah bereli torun konuşmasına şöyle devam ediyor
Evin ikinci sahibi de Kuva-yi Milliyeci bir doktormuş.
Bir suskunluk anında eve döner dönmez hukuki akışı
araştıracağım diyorum...

Pazarıcı adam, umutsuz bir el hareketiyle bu konuyu kapatırken, çevrede bulunan diğer yaralı ve mağdur durumda olan tarihi evleri de bir bir gösterip çaresizliklerini anlatıyor.

Verdiği bilgiler için teşekkür ve minnet ifadeleri kurmaya niyetlenirken yine olanlar oluyor...

- Vah vah başımıza gelenler diye feryat figan etmek için ağzımı açıyorum fakat konuşamıyorum.
"Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın eserinden uyarlanan filmin komik karakteri"
Ayşen Guruda gibi dilim tutuluyor ve gözlerim faltaşı gibi açılıyor.

Elime geçen her şeyi okuma merakımı herkes bilir.

Bu bilgiyi nereden edindiğimi doğrusu hiç hatırlamıyorum ama İstanbul kadim tarihinde bir dönem şehir harap kalınca, içerisinde gulyabanilerin cirit attığı söyleniyormuş.

Metin hocam siyah çerçeveli gözlüğünü işaret parmağıyla tam düzeltirken siyah bereli adam da sakallarını sıvazlarken öylece kalakalmışlar. Seslenme çabalarım boşa daha önce belirttiğim gibi konuşamıyorum.

İkisini de kolundan tutup silkeliyorum çabalarım ise boşa. Yunan mitolojisinden bildiğim Medusa görünürde yok. Tabii ki bu sevindirici. Yoksa o yılan saçları ve insanı taşa çeviren gözleriyle karşı karşıya gelmek istemezdim. Peki neden böyle hareketsiz kaldılar zaman akışı da durmuş gibi.

Yaşadığım şeyler aynı anda şaşkınlık hem korku, hem de büyük bir merak uyandırıyor içimde. Önce sakin olmalı. Bu ani sessizlik, duraksayan zaman, hareketsiz kalan insanlar... Belki de bir yanılısamadan

ibarettir.

Adı hurafelerle anılan Gulyabaninin gündüz gözüyle nasıl hortlayıp çıktığı da muamma.
Hatırladığım kadarıyla Anadolu kültüründe Ahubaba'yla beraber anılmaya başlayan sözde bu hayali varlık... Gezgincilere ve yolculara musallat olup onları mahvedermiş...

- Ahh benim akılsız başım ne vardı da bu kadar inat ettin ah Çiğdem ahh...
- Memleketimi seyyah gibi dolaşıp daha çok sevip sahiplenip ve tanıyacağım diye bak bok yoluna gidiyorsun.

İç ses! Arapça "canavar, dev"
anlamındaki "gûl" ile Farsça "çöl, sahra" manasındaki "beyâbân" birleşmiş ve ortaya "gûl-i beyâbân" çıkmış.

- Sus diyorum sus şimdi bunlarla vakit harcayamayız.

Bazı bazı sinir bozucu bulduğum iç sesim

- Bence çözüme daha önce öğrendiğin bilgilerle ulaşacaksın diyerek beni paylıyor.
Şimdi Metin Savaş heykel gibi donup kalmasaydı ikiniz beraber beyin fırtınası yapardınız.
Haklısın diyorum kitaplarında sık sık kullandığı mitolojik hikayeler çok işe yarardı.

- O olmadığına göre çalıştır saksıyı...

Tamam da bu acayip olayları yaşıyorsam bari sihirli güçlerim filan olsaydı. Çocukluk yıllarımda unutulmaz dizisi "Tatlı Cadı" gibi, ağızımı sağa sola oynatıyorum, olmuyor. Sonra elimi kolumu oynatıp birkaç acayip hareket deniyorum İngiliz yazar J. K. Rowling tarafından yazılmış yedi fantastik romandan oluşan bir serinin kahramanı olan Harry Potter gibi.

- İyice kafayı yedin kaç kaç geliyor

- Düşün, düşün, düşün...

Dünyadaki bütün milletlerin mitolojilerinde birbirlerine benzeyen varlıklar vardır. Araplar, bu gûl adındaki yaratığın aslında insanlara güzel görünmek niyetiyle kadın kılığına giren bir cinden meydana geldiğine inanırlar, yani gûl, kadındır. Bu söylence anadolu topraklarına yani türklere, albastı şeklinde geçer, albastı da kadındır, gûl ve albastı arasında birçok benzer yan vardır sadece bizim efsanelerimizde değil birçok millette de bu şekildedir.

- Bravo

Vücudu tüyle kaplı, kocaman, pis kokulu bu varlığın ayaklarının ters olduğu söylenir.

- Ayy gerçekten de öyle yaklaşıyor kaç.

Ayrıca, Gulyabani ata binmeyi, atların kuyruğunu örmeyi ve çocukları da çok severmiş.

- Keşke bir atımız olsaydı ama yok acaba çocuk taklidi yapsam paçayı kurtarabilir miyiz?

Gerçekte ise kim ve ne olduğunu çok az kişi bilir. Bazı kişiler ise Gulyabani'nin geçmişinin Anunnakilere kadar uzandığına inanır.

- Çüşş artık

Anunnakiler, Sümerlilerin günümüzden 4 bin yıl önce var olduğu tahmin edilen garip görünümlü mitolojik tanrılarıdır. Bazı tarihçilere göre Anunnaki tanrıları, dünyayı ziyarete gelen yabancı varlıklarla bağlantıya sahipti. Yani aslında onlar dünya dışı varlıkların ta kendisiydi. Bu noktada Gulyabani'nin de dünya dışı varlıklarla alakası olabilir.

- Ha gayret düşün

Kervan durup dinleneceği, insanların uyuyacağı zaman güya... Uyanıkları kör eder, uyuyanların ise ayaklarını yalarmış, neden böyle bir şey yapıyorsa artık ayak fetişi var galiba, ayak tabanları aşınana kadar yalar, sonra kanını içer gidermiş.

- Yaklaşıyor kaç

Farklı bir iddia ise kendisinin bir zaman yolcusu olduğu yönündedir. Geçmiş zamanlarda kendi zamanını ararken talihsiz bir şekilde karanlık çağlardan günümüze gelen bir gezgindir. Kendisine "seyyah" denmesinin sebebi de budur. Gulyabani bir zaman gezgini ve boyutlar arası seyahat etmiş bir varlıktır.

- Çözümü buldum galiba, diyorum.

- Salak şey seyyahsın diye sana dokunmaz mı sanıyorsun.

Toplumun her kesimine eserlerinde değinmeye çalışır, hatta değinmekle kalmaz, usulca hicveder. 1911 senesinde yayımlanmış olduğu Gulyabani eserinde yazar, halkın inandığı cin, peri ve gulyabani gibi doğaüstü varlıkları ele alır. Batıl inançlar ve bu inançların halkı nasıl aldattığını ustaca eleştirir.

Gözlerimi açtığımda her şey normale dönmüş gibi görünüyor. Metin Hoca ve siyah bereli adam hareket etmeye başlamış. İkisi de sanki olan biteni fark etmemiş gibi davranıyorlar. Hatta Metin Hoca bana dönüp, "Ne kadar da dalgın görünüyorsunuz. Haydi, bir sonraki durağımıza geçelim," diyor.

Gulyabaniler, Medusa hatta sabunlu tahtalarla kayan hayaletler... Birbiriyle alakası olmayan bu unsurların hepsi zihnimde hızla dönüp duruyor. Aygören'in serin yokuşlarında her şeyin, tarihin ve hikayelerin iç içe geçtiği bir boyuta adım attığımı hissediyorum.

Daha önce, adının konduğu bu kütüphaneye gelmek nasip olmamıştı; açılışı büyük ses getirmişti. Ayhan Aydın hocayla bir etkinlikte şahsen tanışmış kısa da olsa sohbet etme imkanı yakalamıştım.

- Gelin sizi gezdireyim derken heyecanı bir kat daha artıyor, mavi fularıyla kendi tarzını oluşturan yazarımızın.

Tek tek bütün odaları dolaşırken bir de baktım ki Sabri Sözen'e ait bir köşe var. Fotoğraflara bakarken siyah bereli pazarcının rahmetli maarif müdürüne benzerliği gözümde kaçmadı.

Onca kitap ve onca belge arasında daha uzun süre vakit geçirmek için uygun bir zamanda tekrar gelmeliyim. Artık gitsek iyi olur, diyorum.

- Eğer teklifiniz geçerliyse "Sanat Tarihi hocası" Leydi Em'in sayesinde öğrendiğim yere uğrayalım.

Sonra yol boyunca düşüncelere dalıyorum...

Belki de zamanın bir oyunu bana bir mesaj vermeye çalışıyordu. Her şey bir anda sıradanlaşmış gibi görünse de, yaşadıklarım zihnimde derin bir iz bırakıyor. Balıkesir'in yokuşlarında, çan sesleri ve tarihin yankıları arasında kendi hikayemi yazmaya devam ediyorum. Ama biliyorum ki bu hikayede her taşın, her sesin, her adımın bir anlamı var.

H. Çiğdem Deniz